

Somnis i aparicions

Vivim anys de grans prodigis, com tothom pot comprovar, i és natural que en temps així la intervenció sobrenatural faça acte de presència de la manera que li és pròpia. Els antics, dels grecs als europeus medievals, això ho tenien molt clar: els déus, o els genis del cel o de l'infern, no són indiferents a les accions humanes, i quan hi volen influir, guiar-nos o canviar el curs dels esdeveniments, se'ns apareixen pels aires o en la fosca del somni. Es una de les seues missions.

Ara, doncs, quan tantes coses canvien, és també època propícia per a aquest vell i acreditat costum. Abans, els somnis i les aparicions eren cosa normal i habitual acceptada com a element decisiu per a la història. Ara, sembla que ens hi haurem de tornar a costum. No és cosa de broma: recorden, si no, la profecia de les pastorettes de Fàtima, que van anunciar fa setanta anys la conversió de Rússia, i Rússia s'ha convertit i puntualment. Al papa de Roma se li apareixen cada dia els sants pares del concili de Trento i l'animen a completar sense desmai l'obra de la Contrareforma. L'èxit sembla que l'acompanya.

La Mare de Déu, tan afeccionada a presentar-se quan l'ocasió ho demana, tampoc no es fa pregar massa: primer al Palmar de Troya, prop de Sevilla, on les aparicions han donat ja com a resultat un papa indígena i típic (no n'hi havia cap, per aquestes parts, d'ençà d'Alexandre Borja), i una sucursal autònoma del Vaticà. Per la banda de El Escorial, prop de Madrid, una santa dona rep amb regularitat la visita de la mateixa Reina del Cel, amb notable crèdit entre el veïnat, i un seguiment fidel encapçalat per donya Pitita Ridruejo, importantíssima dama de la més bona societat. També prop de Barcelona, no recorde ara el lloc, una altra devota conversa amb l'aparició de Maria Santíssima, a fi i efecte, com és

habitual, de transmetre missatges del cel i salvar la humanitat. Assegurada la línia Sevilla-Madrid-Barcelona, la Mare de Déu no ha oblidat els valencians, i a través de la veu —més aviat confusa, pels enregistraments que n'he sentit— d'una mena de capellà poc legal, s'ha fet present a Alzira per tal de renovar la fe del poble, que tanta falta fa. I no pensen que és fenomen típicament hispànic o exclusiva peninsular: passa a Polònia, a Alemanya, a França, i especialment a Iugoslàvia —concretament a Croàcia, si no vaig errat— amb èxit i espectacularitat creixents.

També és cert que al rei d'Espanya i al seu govern se'ls apareix la santa reina Isabel (la que no es va mudar mai de camisa) i els anima en la preparació del *V Centenario*. I que els dirigents del PSOE, uns veuen en somnis Pablo Iglesias que els pregunta què passa després de cent anys d'honoradesa, i uns altres Adam Smith predicant sobre la riquesa de les nacions. A Felipe González, se li apareixen tots dos alternativament, un dia un, un dia l'altre. Als editorialistes d'*El País*, se'ls representava cada nit l'efígie insigne de don José Ortega y Gasset, que diu sense parar "no es esto, no es esto".

I així successivament: a Mitterrand se

li apareixen del bracet Santa Joana d'Arc i el general De Gaulle. A l'ex-company Gorbatxov el visita la mòmia incorrupta de Lenin, que repeteix "¿què cal fer?", però sembla que no li explica la resposta a la històrica pregunta. I finalment, per completar el cercle de les aparicions sobrenaturals, el fenomen s'escampa als països islàmics, on fins ara n'hi havia tanta tradició. Primer, va ser Ben Bella, que s'ha aparegut en carn i ossos i en pròpia persona, als incrèduls algerians. Encara està per comprovar el resultat del prodigi. Després, vist com s'han embolicat les coses, i vistes les angoixes dels fidels, el mateix profeta Mahoma s'ha presentat en somnis al seu fill dilecte Saddam d'Iraq, puny i espasa de l'Islam, i li ha donat molt savis consells.

La qüestió és que, de tots els somnis i aparicions celestials en curs, aquesta última —la de Mahoma a Saddam— és l'única de què tenim constància oficial. O siga, l'única reconeguda per les autoritats competents, pel govern del país i per la premsa del govern. És a dir, l'única certificada a tots els efectes legals. Els altres receptors de missatges espirituals (Alfonso Guerra, Gorbatxov, el director d'*El País*, l'antipapa Clemente, etcètera), no han rebut mai la confirmació reglamentària, i per tant el fenomen sobrenatural pot ser posat en dubte per la gent de poca fe, i la seua influència en el curs de la història en pot quedar molt disminuïda. El cas de Mahoma i Saddam és diferent. És com si a Madrid el consell de ministres proclamara que al rei se li ha aparegut la Mare de Déu del Pilar i li ha manat que reconquiste Gibraltar, o l'apòstol Santiago amb l'ordre de tornar Ceuta i Melilla als moros. Llavors sí que la fe tornaria a ser el motor de la història. A l'Iraq, sembla que ja passa.

Joan F. Mira